

Arrest

nr. 160 701 van 25 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 18 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Claude KAYEMBE- MBAYI en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 januari 2016 aan in de luchthaven Brussel Nationaal, met vlucht AT832 afkomstig uit Casablanca.

1.2. Hij werd opgehouden aan de grenscontrole – niveau aankomst.

1.3. Op 18 januari 2016 werd beslist tot nietigverklaring van het visum en tot terughrijving.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die het voorwerp uitmaken van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 19, § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 8 en 13 EVRM.

3.3.2.2. De determinerende juridische en feitelijke motieven kunnen op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom de toegang wordt geweigerd en verzoekster teruggedreven wordt:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen. Maar hij is niet in het bezit van toeristische informatie dat zijn reisdoel zou kunnen staven. Hij heeft een adres van een persoon die de Belgische nationaliteit heeft. Maar hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.

Betrokkene verklaart een hotelreservatie te hebben voor het IBIS HOTEL te Antwerpen. Na telefonisch contact met dit hotel blijkt het dat hij een reservatie had op 15.01.2016. Vermits hij niet kwam opdagen werd deze reservatie door het hotel geannuleerd.”

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen. Maar hij is niet in het bezit van toeristische informatie dat zijn reisdoel zou kunnen staven. Hij heeft een adres van een persoon die de Belgische nationaliteit heeft. Maar hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.

Betrokkene verklaart een hotelreservatie te hebben voor het IBIS HOTEL te Antwerpen. Na telefonisch contact met dit hotel blijkt het dat hij een reservatie had op 15.01.2016. Vermits hij niet kwam opdagen werd deze reservatie door het hotel geannuleerd.”

Deze motieven vinden ook steun in het verslag van de grenspolitie, waar kan worden gelezen:

“REISMOTIEF

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen.

Hij wil culturele centra , het “monument van de Europese Unie” en de “Alpen” in België bezoeken.

Hij kan ons niet zeggen welke culturele centra hij wil bezoeken.

Over het “Monument van de Europese Unie” kan hij ons geen verdere inlichtingen geven.

Aangaande de Alpen weet betrokkene blijkbaar niet dat deze niet in België gelegen zijn.

(Na een tijdje – vermoedelijk na inlichtingen te hebben ingewonnen via het internet - zegt hij ons dat het Vlaanderen is dat hij wil bezoeken in plaats van de Alpen.)

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische informatie dat zijn reisdoel zou kunnen staven.

Betrokkene zegt ons dat hij een reisgids zal nemen in het hotel.

Betrokkene is in het bezit van een adres van de genaamde Manga Nadia.

Deze persoon heeft de Belgische nationaliteit en is woonachtig te Antwerpen.

Deze persoon zou betrokkene helpen en hem naar het hotel brengen.

Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.

Na contact met Manga Nadia vernemen we dat betrokkene voor vakantie naar België komt.

Ze kan ons echter niet zeggen hoe hij zijn verblijf zal invullen.

*** HOTELRESERVATIE**

Betrokkene verklaart een hotelreservatie te hebben voor het IBIS HOTEL in de Meistraat 39 te 2000 ANTWERPEN.

Na telefonisch contact met dit hotel vernemen we dat betrokkene een reservatie had op 15/01/2016.

Vermits betrokkene niet kwam opdagen werd deze reservatie door het hotel geannuleerd.

Volgens betrokkene lagen geldproblemen aan de basis van het feit dat hij pas vandaag in België kon arriveren.”

In de beslissing tot intrekking van het visum wordt gewezen op de bepalingen van de Europese Verordening nr. 810/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. De gemachtigde vermag conform deze Europese Verordening te verifiëren of verzoekende partij het doel en de omstandigheden van haar verblijf voldoende aantoonst en of zij over voldoende middelen van bestaan beschikt. Terwijl in de beslissing tot teruggrijping eveneens wordt verwezen naar de toepasselijke wettelijke bepalingen ter zake, waarop deze beslissing gesteund is. Conform art. 3 van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling worden teruggedreven:

“3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekende partij doet overigens ook geen enkele poging om deze vaststellingen, en de motieven van de bestreden beslissing, te weerleggen. Zij spreekt ze slechts tegen, doch haar loutere beweringen, die ongestaafd blijven, kunnen uiteraard niet van aard zijn om tot de schorsing van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoekende partij verwijst naar een hotelreservatie, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat er geen sprake was van een actuele hotelreservatie, wat verzoekende partij ten andere ook niet betwistte.

De vraag stelt zich evenwel welk geloof kan worden gehecht aan de stelling van verzoekster dat zij van plan was in dit hotel te verblijven. Zoals in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, kon verzoekende partij geen nadere toelichting geven bij haar toeristische plannen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is het ontbreken van een actuele hotelreservatie niet het enige motief van de bestreden beslissingen, waar immers ook werd gewezen op het feit dat verzoekende partij haar reisplannen niet kon toelichten.

De beweringen van verzoekende partij dat zij een avontuurlijke reiziger is, zijn weinig geloofwaardig, en gaan in tegen de op haar rustende verplichting als houder van een visum type C om haar reisomstandigheden en –doel te kunnen staven. Verzoekende partij heeft bovendien niet verklaard dat zij een avontuurlijke reiziger is aan van de grenscontrole, zij heeft in tegendeel aangehaald dat zij in België de Alpen kwam bezoeken.

Het betoog van verzoekende partij dat een Schengenvisum ook de mogelijkheid geeft om naar andere landen te reizen binnen de Schengenzone doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissingen, nu deze niet steunen op een verbod voor verzoekende partij om door te reizen, maar wel op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij en het gebrek aan een actuele hotelreservatie.

Verzoekende partij toont niet aan dat het op grond van deze motieven kennelijk onredelijk is om het visum te vernietigen en te beslissen tot terugdrijving. Verzoekende partij lijkt dit ook te erkennen in haar verzoekschrift, waar zij niet langer verwijst naar toeristische plannen, maar naar professionele doelen van haar reis. Dit toont op zich reeds aan dat verzoekende partij haar visum heeft verkregen op andere gronden dan het werkelijk beoogd doel.

De in de bestreden beslissing opgegeven gronden tot terugdrijving vloeien rechtstreeks voort uit de Schengenovereenkomst, die toelaat dat aan de grenzen van het Schengengebied een controle gebeurt door de lidstaat van de personen die het Schengengrondgebied willen betreden.

Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een verwijzing naar het feit dat zij oorspronkelijk een visum had gekregen. De toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet vindt derhalve rechtstreeks haar grond in de Schengenovereenkomst.

Bij de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kan enkel rekening worden gehouden met de elementen en gegevens waarvan het bestuur kennis had op het ogenblik dat de beslissing genomen werd.

Waar verzoekende partij verwijst naar art. 8 EVRM, moet worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze erin slaagt een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk te maken. De verzoekende partij dient nochtans in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Zij licht dit nergens concreet toe. Zij heeft geen familie die in België verblijft, minstens toont

zij dit niet aan. Bovendien heeft zij nooit eerder in België verbleven. Er kan niet worden ingezien op welke beschermenswaardige relatie verzoekende partij zich zou beroepen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari twee duizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MILOJKOWIC